

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Petra Sedláka a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **International Police Federation o. s.**, se sídlem Sevřená 1302/8, Praha 4, zastoupeného Mgr. Michalem Hanzlíkem, advokátem, se sídlem Na Hřebenech II 1718/8, Praha 4, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 18. 2. 2011, č. j. O-464404/7237/2010/ÚPV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014, č. j. 8 A 85/2011 – 57,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014, č. j. 8 A 85/2011 – 57, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 18. 2. 2011, č. j. O-464404/7237/2010/ÚPV, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 826 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Michala Hanzlíka.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 18. 2. 2011, č. j. O-464404/7237/2010/ÚPV, kterým byl zamítnut rozklad stěžovatele proti rozhodnutí

Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 1. 2010 o zamítnutí přihlášky slovní ochranné známky ve znění „INTERNATIONAL POLICE FEDERATION“.

Stěžovatel v žalobě brojl proti závěru žalovaného, že přihlašované označení nemá rozlišovací způsobilost podle § 4 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, a že se stěžovateli, jako přihlašovatelí ochranné známky, nepodařilo prokázat, že přihlašované označení získalo před zápisem do rejstříku užíváním v obchodním styku ve vztahu k výrobkům a službám stěžovatele rozlišovací způsobilost podle § 5 zákona o ochranných známkách.

Konkrétně namítl, že posouzení otázky rozlišovací způsobilosti podle § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách závisí do značné míry na subjektivním pohledu konkrétní osoby, a proto má být kladen důraz na nepochybné odůvodnění rozhodnutí žalovaného, se kterým se stěžovatel neztotožnil. Kritérium popisnosti použil žalovaný podle stěžovatele chybně a u některých nabízených služeb nemůže být výklad žalovaného posouzen jako správný ani při vysoké míře představivosti. Stěžovatel namítl, že předseda žalovaného při svém rozhodování překročil rámec možného správního uvážení a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V případě posouzení otázky získání rozlišovací způsobilosti podle § 5 zákona o ochranných známkách namítl stěžovatel nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí proto, že nebyl učiněn závěr ohledně relevantního okruhu spotřebitelů, což mohlo ovlivnit výsledek posouzení získání rozlišovací způsobilosti. Zároveň stěžovatel napadl způsob, jakým žalovaný a jeho předseda hodnotili důkazy získané v průběhu správního řízení.

Městský soud se v rozsudku napadeném kasační stížností nejprve zabýval dodržením veřejného zájmu ve vztahu k námitce Policie ČR k užívání anglického překladu slova „policie“. Následně s odkazy na judikaturu jak zdejšího soudu, tak Soudního dvora EU neshledal důvodnou námitku zpochybňující závěry žalovaného ohledně popisnosti a rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení. Dle městského soudu se žalovaný otázkou distinkitivity zabýval dostatečně a s jeho závěry lze bez dalšího souhlasit. U přihlašovaných služeb lze dle městského soudu očekávat, že průměrný český spotřebitel bude pod přihlašovaným označením očekávat služby související s činností spolku, který sdružuje policisty, tedy i přihlašované služby. V případě namítaných ochranných známek Společenství odkázal městský soud na vypořádání námítky žalovaným. V případě námitek směřujících proti chybnému hodnocení získání rozlišovací způsobilosti hodnotil městský soud předložené důkazy shodně jako žalovaný. Městský soud proto žalobu zamítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti brojl proti shora označenému rozsudku městského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel rozdělil kasační stížnost do tří částí. V první namítal nesprávné posouzení otázky rozlišovací způsobilosti podle § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách. Uvedl, že od počátku nesouhlasil se závěrem žalovaného, že přihlašované označení není způsobilé k zápisu pro nedostatek rozlišovací způsobilosti podle § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách, protože přihlašované označení je dle jeho názoru způsobilé dostatečně individualizovat „zboží a služby“ stěžovatele. Posouzení je do značné

pokračování

míry závislé na subjektivním pohledu konkrétní osoby a je třeba klást důraz na přesvědčivost odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, které má zcela stěžejní roli.

Stěžovatel namítl, že v odůvodnění žalovaného byla použita zcela nevhodná argumentace, v rozporu s předcházející praxí úřadu, přizpůsobená tak, aby podporovala dopředu dané závěry, a toto odůvodnění bylo následně převzato do napadeného rozsudku, což je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42). Žalovaný použil pro rozhodnutí zcela účelově pomocné pravidlo – popisnost označení ve vztahu k výrobkům a službám, pro které je přihlašováno, které je pro daný případ naprosto nevhodné. Závěry žalovaného i městského soudu jsou podle stěžovatele v rozporu s praxí i postupem podle metodických pokynů z ledna 2006 vydaných přímo Úřadem průmyslového vlastnictví. Žalovaný posoudil přihlašované označení jako popisné i pro služby cestovní kanceláře, organizování výletů, zájezdů, ubytovací služby v rekreačních zařízeních všeho typu, hostinskou činnost. Jeho výklad nemůže být správný ani při vysoké míře představivosti.

Jelikož městský soud převzal tvrzení žalovaného, je podle stěžovatele jeho rozhodnutí stejně nepřezkoumatelné, když se navíc městský soud nevypořádal se zásadními námitkami vznesenými k dané otázce v žalobě.

V druhé části kasační stížnosti brojil stěžovatel proti hodnocení (ne)získání rozlišovací způsobilosti podle § 5 zákona o ochranných známkách. Namítl, že pro posouzení této otázky je nezbytné učinit závěr ohledně relevantního okruhu spotřebitelů a že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného takový závěr učiněn nebyl. Ve vztahu k napadenému rozsudku namítl, že se městský soud námitkou nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí z uvedeného důvodu vůbec nezabýval, a proto je podle stěžovatele napadený rozsudek taktéž nepřezkoumatelný.

Podle stěžovatele služby přihlašovaného označení směřují ke zcela specifickému okruhu spotřebitelů, u kterého přihlašované označení nepochybně získalo dostatečnou rozlišovací schopnost. K prokázání uvedeného tvrzení stěžovatel navrhl ve správním řízení důkazy, které podle jeho názoru nehodnotil žalovaný objektivně, neboť předložené důkazy je nutné chápat jako potvrzení činnosti stěžovatele, a nikoliv tak, jak to učinil žalovaný, který spíše fakticky zpochybňoval existenci a činnost žalobce. V souvislosti s hodnocením důkazů odkázal stěžovatel na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci návrhu na výmaz ochranné známky č. 113067 ve znění „Budweiser Bier Budbräu“ (ÚPV OP-450/8.1.2003)

Ve vztahu k napadenému rozsudku stěžovatel namítl, že městský soud převzal úvahy žalovaného do svého rozsudku, který tím zatížil vadou nesprávného posouzení věci, a zároveň nevypořádal další námitky vznesené stěžovatelem v žalobě k předmětné otázce.

Ve třetí části kasační stížnosti brojil stěžovatel proti hodnocení zápisné nezpůsobilosti pro rozpor se zákonem a namítl, že městský soud postavil napadený rozsudek mj. na důvodu, který v předchozích řízeních nebyl ze strany správního orgánu použit jako důvod pro zamítnutí přihlašovaného označení. Městský soud tak rozhodl v rozporu s důkazy předloženými stěžovatelem ve správním řízení (usnesení Magistrátu

Hlavního města Prahy ze dne 17. 8. 2011, č. j. S-MHMP 545681) a v rozporu s legitimním očekáváním stěžovatele, které je opřeno o v minulosti zapsané ochranné známky.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek městského soudu netrpí stěžovatelem vytýkanými vadami, je v souladu s právem a závěry městského soudu jsou logické a řádně odůvodněné, stejně jako závěry v rozhodnutí žalovaného. Ke svému rozhodnutí uvedl, že se zabýval argumentací stěžovatele a hodnotil stěžovatelem předložené podklady. Podle žalovaného stěžovatel neunesl důkazní břemeno ve vztahu k získání rozlišovací způsobilosti. Dále žalovaný uvedl, že ve svém rozhodnutí uvedl, kdo je průměrným spotřebitelem daného zboží nebo okruhu služeb. Stejně tak se podrobně důkazy a pojmem průměrného spotřebitele zabýval i městský soud. K námitce, že městský soud postavil své rozhodnutí na důvodu, který nebyl ze strany správních orgánů použit v dřívějším řízení, žalovaný uvedl, že souladu přihlašovaného označení s § 2 odst. 4 správního řádu se dovolával sám stěžovatel a že z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá, že by městský soud jako důvod pro zamítnutí žaloby uvedl důvody dle § 4 písm. l) nebo f) zákona o ochranných známkách. Závěrem žalovaný uvedl, že se stěžovatel nemůže dovolávat zásady legitimního očekávání, neboť jím uváděné ochranné známky byly zapsány již v minulosti a neproběhlo u nich námitkové řízení ani řízení o návrhu na zrušení nebo vyslovení neplatnosti uvedených známek.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Předně se Nejvyšší správní soud musel zabývat přezkoumatelností napadeného rozsudku městského soudu, neboť jej stěžovatel napadl i z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána mimo jiné tehdy, pokud soud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).

Nejvyšší správní soud považuje napadený rozsudek krajského soudu za dostatečně odůvodněný, aby jej bylo možno podrobit věcnému přezkumu v rozsahu kasačních námitek. Je třeba ale konstatovat, že odůvodnění rozsudku městského soudu většinou

pokračování

toliko buď odkazuje na více či méně případnou judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU, nebo v podstatné míře přebírá závěry žalovaného, jak případně uvádí stěžovatel. Vlastní závěry městského soudu jsou zcela minimální a věcný přezkum napadeného rozsudku je umožněn pouze proto, že se vytýkané vady týkají jak napadeného rozsudku městského soudu, tak i rozhodnutí žalovaného, neboť již v řízení před městským soudem byly namítány stejné vady rozhodnutí žalovaného jako nyní v kasační stížnosti, tedy zejména nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a nesprávný způsob hodnocení důkazů v řízení před žalovaným a správním orgánem prvního stupně.

Podstatou žalobou napadeného rozhodnutí byly dva závěry. Předně žalovaný ve vztahu k přihlašovanému označení konstatoval, že nesplňuje podmínku dostatečné rozlišovací způsobilosti, neboť pod spojením slovních prvků tvořících přihlašované označení v překladu do českého jazyka budou průměrní spotřebitelé očekávat služby související s činností spolku sdružujícího policisty, tedy služby, pro které mělo být přihlašované označení zapsáno. Průměrnému spotřebiteli tak přihlašované označení neumožňuje orientaci na konkrétní obchodní zdroj a nebude schopen odlišit přihlášené služby od shodných či podobných služeb poskytovaných na trhu jinými subjekty.

Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 56/2008 – 170, podrobně zabýval obecnými otázkami distinktivity. Ačkoliv byly tyto závěry vysloveny ve vztahu k § 2 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 137/1995 Sb., lze je v obecné rovině aplikovat i v souzené věci. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí uvedl, že „[p]losouzení distinktivnosti označení „GOLF“ ve vztahu k výrobkům stěžovatele (...) není otázkou skutkovou, ale otázkou právní.“ Dále konstatoval, že „[s]myslem ochranných známek je mimo jiné oslovit relevantní okruh spotřebitelů tak, aby pomocí označení výrobek tzv. identifikovali s jeho původcem. Právě stanovením zákonných podmínek zápisné způsobilosti zákon omezil „lákání spotřebitelů“ pomocí označení požadavkem určité minimální míry rozlišovací způsobilosti, aby institut ochranných známek plnil svůj primární identifikační účel v rámci konkurenční soutěže podnikatelů na relevantním trhu. Tento princip zdůrazňuje i evropská judikatura, z níž vyplývá, že aby byla ochranná známka schopna plnit svoji základní roli v systému nenarušené soutěže, o jejíž zavedení usiluje Smlouva o ES, musí poskytovat záruku, že všechny výrobky a služby, které jsou touto známkou opatřeny, byly vyrobeny pod kontrolou jediného podniku odpovědného za jejich jakost (viz rozsudek Soudního dvora ES ze dne 29. 9. 1998, *Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc.* „CANON“ (C 39/97, Recueil, s. I-5507), a dále ze dne 29. 4. 2004, *Björnekulla Fruktindustrier Aktiebolag v. Pocordia Food Aktiebolag* (C-371/02, Recueil, s. I-5791). Proto by značky a údaje, které mohou sloužit pro určení vlastností zboží nebo služeb, pro které se žádá zápis, měly zůstat volně k dispozici všem podnikatelům, aby mohly být použity při popisu stejných vlastností jejich vlastního zboží (viz citovaný rozsudek Soudního dvora ES ve věci BIOMILD. Právě v kontextu výrobku a vnímání relevantní veřejnosti je nutné posuzovat distinktivnost označení.“

V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud v této souvislosti také upozornil „na rozsudek Soudního dvora ES ze dne 20. 11. 2001, *Procter & Gamble v. OHIM* (C-383/99 P, Recueil, s. I-6251), rozsudek Soudu prvního stupně ES ze dne 26. 11. 2003, *HERON Robotunits v. OHIM* (T-222/02, Recueil, p. II 4995), rozsudek Soudu prvního stupně ES ze dne 20. 7. 2004, *Lissotschenko a Hentze v. OHIM* (T-311/02, Sb. rozh. s. II 2957), z nichž vyplývá, že podle čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení Rady (ES) 40/94 o ochranné známce Společenství (dále jen „nařízení

(ES) 40/94“ se do rejstříku nezapišou „ochranné známky, které jsou tvořeny výlučně označeními nebo údaji, které mohou sloužit v oblasti obchodu k označení druhu, jakosti, množství, účelu, hodnoty, zeměpisného původu nebo doby výroby výrobků nebo poskytnutí služby nebo jiných jejich vlastností“. Označeními a údaji uvedenými v čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení (ES) č. 40/94 (obsahově korespondující s čl. 3 odst. 1 písm. c) směrnice 89/104/EHS), jsou taková označení a údaje, které mohou při běžném užívání z hlediska cílové veřejnosti sloužit k označení výrobku nebo služby, pro které je zápis požadován, buď přímo, nebo tím, že uvádějí jednu z jejich podstatných vlastností. Z toho vyplývá, že aby se na označení vztahoval zákaz upravený v tomto článku, musí mít k dotčeným výrobkům nebo službám dostatečně přímý a konkrétní vztah, takže může relevantní veřejnosti okamžitě a bez přemýšlení poskytnout popis dotčených výrobků a služeb nebo některé z jejich vlastností. Nevýšší správní soud k tomu poznamenává, že tyto rozsudky se sice týkají ochranné známky Společenství, avšak výklad pojmu distinktivnosti ve vztahu k druhu, účelu či jiným vlastnostem výrobku a vnímání relevantní veřejnosti představuje rozumný a přesvědčivý výklad dané problematiky, použitelný i pro obsahově obdobné právní instituty vnitrostátního práva České republiky. Obdobně Soudní dvůr ES interpretoval čl. 3 odst. 1 písm. c) směrnice 89/104/EHS v rozsudku ze dne 12. 2. 2004, *Campina Melkunie BV v. Benelux – Markenbureau „BIOMILD“* (C 265/00, Recueil, s. I-1699), (dále jen „BIOMILD“), kdy výslovně hovořil o popisu vlastnosti výrobku.“

I podle zákona o ochranných známkách je základním definičním znakem ochranné známky její rozlišovací způsobilost. Ochranná známka musí být schopna individualizovat zboží (službu), kterou označuje.

Podle komentáře (Roman Horáček a kolektiv *Zákon o ochranných známkách / Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení / Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví*, 2. vydání, Praha 2008) „[p]osouzení zápisné způsobilosti ochranné známky je komplexní problém, který zahrnuje kombinaci objektivních a subjektivních prvků. Vždy je nutno vzít v úvahu celkový dojem, jakým působí označení jako celek, s přihlédnutím k povaze zboží či služeb a dalším relevantním faktorům.“

Obecně je podstatou zkoumání zápisné způsobilost ochranné známky vyvolat schopnost spotřebitele spojit si určité výrobky, resp. služby s jejich původcem. Jako ochranná známka nemůže být zapsáno výlučně popisné označení, neboť toto postrádá rozlišovací způsobilost. Citovaný komentář dále uvádí, že „[o]značení, které nemá rozlišovací způsobilost, neumožňuje totiž spotřebiteli rozeznat výrobky podle svého výběru. Rozlišovací způsobilost označení nutno posuzovat ve vztahu k výrobkům, pro které je zamýšleno.“ V případě výlučně popisných označení se jedná podle citovaného komentáře „o taková označení, která pro svůj výlučný popisný charakter jsou nezpůsobilá k zápisu. Takovými jsou označení sestávající z pouhých údajů o místě, času, způsobu výroby, druhu, vlastnosti, jakosti, množství a ceně nebo určení výrobků (např. EXTRA-DRY, SELECTED).“

Nejvyšší správní soud nijak neupírá žalovanému ani správnímu orgánu prvního stupně jejich právo na hodnocení (ne)popisnosti přihlašovaného označení, nicméně ve shodě se stěžovatelem konstatuje, že posouzení dostatečné distinktivnosti je do značné míry subjektivním hodnocením. Přesto zákonodárce toto kritérium objektivizoval jako kritérium pro posouzení možnosti zápisu ochranné známky. V tom případě nelze k takto

pokračování

objektivizovanému kritériu přistupovat ze subjektivního pohledu a zhodnocení splnění kritéria distinktivnosti musí být vyhodnoceno na základě objektivních a přezkoumatelných kritérií a důkazů.

Vždy budou existovat slova, případně slovní spojení, která i bez hlubší úvahy naplňují znaky popisnosti. Příkladem takových označení mohou být názvy, které uvádí Úřad průmyslového vlastnictví ve svých metodických pokynech z ledna 2006, na něž trefně odkazuje stěžovatel. Takovými označeními budou spojení, která slouží v obchodním styku k určení vlastností nabízených produktů (autoservis, umělecká agentura, nonstop atp.). Vedle toho ale budou vždy existovat slova a zejména slovní spojení, která nebudou mít zřejmý soulad s určením vlastností nabízených produktů a u kterých bude možné o jejich obsahovém významu pochybovat. Takovým příkladem je i nyní přihlašované označení.

V případě slovního spojení „INTERNATIONAL POLICE FEDERATION“ jde na první pohled o označení pravděpodobně související s policií a s mezinárodním přesahem. Nicméně hodnocení žalovaného, že spotřebitelé budou pod tímto názvem „*očekávat služby související s činností mezinárodního spolku sdružujícího policisty a osoby provádějící činnosti jim podobnou, který s ohledem na skutečnost, že se jedná o mezinárodní spolek, bude poskytovat i služby zaměřené na organizování výletů či zájezdů, aby tato spolupráce mohla vůbec probíhat*“, je již modelací vnímání průměrného spotřebitele, a to bez bližšího vymezení okruhu průměrných spotřebitelů. Jak vyplývá z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, citovaného komentáře a konečně jak uvádí i sám žalovaný ve svém rozhodnutí, posouzení kritéria popisnosti je vázáno na vnímání ochranné známky „průměrným spotřebitelem“. Nicméně průměrný spotřebitel nemůže být jakousi fantómovou všezahrnující entitou. Lze se plně ztotožnit se stěžovatelem, že relevantní okruhy spotřebitelů se pro různé druhy zboží a služeb liší.

Jestliže se žalovaný opírá o vnímání „průměrného spotřebitele“, resp. hodnotí, zda by bylo přihlašované označení pro průměrného spotřebitele dostatečně distinktivní, tak tento jeho závěr je ryze subjektivní a není opřen o žádné objektivní důvody. Pod označením „Mezinárodní policejní federace (spolek, sdružení)“ si lze představit řadu činností. Počínaje organizací sdružující policejní složky několika zemí, přes detektivní agenturu, mezinárodní profesní organizaci policistů až po organizaci poskytující servisní služby policii. Jako podklad pro objektivní posouzení popisnosti nemůže sloužit subjektivní přesvědčení žalovaného, ale např. srovnání činnosti obdobných spolků, ze kterých by bylo lze modelovat vnímání toho, jaké služby mají spotřebitelé spojené s takovými obdobnými spolky. Odůvodnění rozhodnutí, „*že vzájemným porovnáním výše uvedeného vnímání přihlašovaného označení běžnými spotřebiteli ve vztahu k nárokováným službám je obecného charakteru, tudíž se jedná o označení popisné*“, nemá oporu ve správním spise, neboť z něj nelze vůbec vysledovat, jakým způsobem zjistil (zjišťoval) žalovaný „*vnímání přihlašovaného označení běžnými spotřebiteli*“. Pokud nemá toto „vnímání“ jakkoliv hmotně zachyceno, pak nelze ověřit komparaci vnímání přihlašovaného označení s nárokovánými službami. Uvedené souvisí i s absencí vymezení relevantního spotřebitele.

Městský soud se v kasační stížnosti napadeném rozsudku nesprávně ztotožnil se závěry žalovaného, které v podstatné míře přejal do svého rozhodnutí, a žalobou napadené rozhodnutí považoval v otázce distinktivy za zákonné a přezkoumatelné.

Druhým důvodem pro nezapsání přihlašovaného označení bylo neunesení důkazního břemene v případě získané rozlišovací způsobilosti podle § 5 zákona o ochranných známkách. Stěžovatel zpochybnil způsob hodnocení jím předložených důkazů jak správnými orgány, tak městským soudem.

V případě získané rozlišovací způsobilosti Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že ve shodné době byla přihlášena dvě slovní označení, a to INTERNATIONAL POLICE VETERAN ASSOCIATION a INTERNATIONAL POLICE FEDERATION. Ze správního spisu vyplývá, že u obou přihlašovaných označení dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že uvedená označení jsou vyloučena ze zápisu podle § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách. Zároveň ze správního spisu i vyplývá, že v případě obou přihlašovaných ustanovení Patentová a Známková kancelář Bohemia Patent doplňovala listinami k prokázání získané rozlišovací způsobilosti společně s následujícím sdělením: *„Na základě sdělení a podkladů přihlašovatelů sdělují, že oba výměry budeme vyřizovat jedním vyjádřením, což vyplývá z logiky věci. Obě sdružení mají natolik provázanou činnost, že veškeré doklady jsou společné pro oba subjekty.“*

Z databáze ochranných známek Nejvyšší správní soud zjistil, že ochranná známka INTERNATIONAL POLICE VETERANS ASSOCIATION byla zapsána dne 10. 6. 2009 pod č. 305879 pro shodnou kategorii služeb, pro jakou bylo přihlašováno i označení INTERNATIONAL POLICE FEDERATION, a to na základě získané rozlišovací způsobilosti. Součástí správního spisu v souzené věci jsou i listiny předkládané v řízení k ochranné známce INTERNATIONAL POLICE VETERANS ASSOCIATION. Patří mezi ně např. faktura za „hypoterapii“ pro 5 osob, pozvánka na akci pořádanou ve spolupráci s International Police Federation, o. s., objednávka výroby odznaků a průkazů, případně bulletiny, které byly vydány společně spolky International Police Veterans Assosiation a International Police Federation.

Jakkoliv Nejvyššímu správnímu soudu není znám způsob, jakým byly hodnoceny listiny předložené spolkem International Police Veterans Assosiation, je s podivem, že přihlašované označení INTERNATIONAL POLICE VETERANS ASSOCIATION zapsáno bylo, a nyní posuzované přihlašované označení nikoliv. Z obsahu správního spisu vyplývá, že byly do obou řízení předkládány typologicky shodné důkazy. Lze očekávat, že okruh dotčených „průměrných spotřebitelů“ je obdobný, zvláště když oba spolky působí ve vzájemné spolupráci.

V této souvislosti se jako důvodná jeví námitka stěžovatele, že ze strany žalovaného se jednalo spíše o nalezení důvodů pro zpochybnění předložených důkazů namísto jejich objektivního hodnocení.

Stejně jako v případě distinktivy, i v případě získání rozlišovací způsobilosti podle § 5 zákona o ochranných známkách městský soud ve vztahu k provedenému dokazování aproboval postup žalovaného a přejal v podstatné míře hodnocení důkazů, které provedl

pokračování

v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný. Stejně jako Nejvyšší správní soud měl i městský soud k dispozici správní spis a měl dospět k obdobným zjištěním, která výše uvedl Nejvyšší správní soud. Za této situace je zřejmé, že závěry městského soudu nemají oporu v obsahu spisu městského soudu ani v obsahu správního spisu.

Nadto stejně jako žalovaný, ani městský soud se nijak blíže nezabýval otázkou modelace relevantního průměrného spotřebitele, pročez jeho závěry o (ne)dostatečnosti dokazování nemají oporu v konfrontaci s hodnocením vnímání relevantního okruhu průměrných spotřebitelů.

Nejvyšší správní soud po posouzení kasační stížnosti napadeného rozsudku a obsahu správního spisu dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Shodně z nedostatečně zjištěného skutkového stavu vycházel i žalovaný. Městský soud namísto toho, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek městského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

S ohledem na to, že vytýkané vady se týkají shodně zjištění skutkového stavu před městským soudem a před správními orgány, rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. i o zrušení rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu, věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil žalobou napadené rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 18. 2. 2011, č. j. O-464404/7237/2010/ÚPV, a věc proto podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, která předcházela zrušenému rozhodnutí krajského (městského) soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

Výrok o náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, a proto je povinen zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení.

Důvodně vynaložené náklady sestávají ze zaplacených soudních poplatků, z odměny za zastupování a z náhrad výdajů zástupce stěžovatele. Náklady za zaplacené

soudní poplatky tvoří částku ve výši 7000 Kč [1 x 2000 Kč za žalobu podle položky č. 14a bod 2 písm. a) sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, ve znění účinném do 31. 8. 2011, a 1 x 5000 Kč za kasační stížnost podle položky č. 19 tohoto zákona ve znění pozdějších předpisů].

Jelikož byl stěžovatel v řízení před městským soudem i v řízení před Nejvyšším správním soudem advokátem Mgr. Michalem Hanzlíkem, náleží mu náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením. Zástupce stěžovatele je plátce DPH. Odměna za zastupování v celkové výši 12 826 Kč byla určena podle § 7 bodu 5, ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2012, za následující úkony právní služby – převzetí a příprava věci, podání žaloby, podání repliky na výzvu soudu; za každý z těchto úkonů právní služby náleží odměna ve výši 2100 Kč, celkem 6300 Kč. Odměna za zastupování za úkon právní služby - podání kasační stížnosti, byla určena podle § 7 bodu 5, ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 31. 12. 2012; za podání kasační stížnosti náleží odměna ve výši 3100 Kč. K odměně za zastupování je nutno připočítat též náhradu hotových výdajů zástupců stěžovatele (režijní paušál), která činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených čtyř úkonů právní služby, celkem 1200 Kč. Protože zástupce stěžovatele je plátcem DPH, zvyšuje se přiznaná částka nákladů řízení podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku odpovídající této dani, tj. o 21 % z částky 10 600 Kč, tj. o částku 2226 Kč.

Procesně neúspěšnému žalovanému tak Nejvyšší správní soud uložil povinnost zaplatit úspěšnému stěžovateli na náhradě nákladů řízení částku ve výši 19 826 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu